

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **L. M.**, nar. XX
státní příslušnost XX
t. č. pobytem XX

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem**

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2025, č. j. KRPU-81452-40/ČJ-2025-040022-DB-ZZC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2025, č. j. KRPU-81452-40/ČJ-2025-040022-DB-ZZC, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyni podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, jímž je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), a to o 24 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 28. 4. 2025, č. j. KRPU-81452-24/ČJ-2025-040022-DB-ZZC, přičemž se celková doba zajištění počítá od okamžiku prvotního omezení osobní svobody.

Žaloba

2. Žalobkyně v uplatněné žalobní argumentaci nejprve povšechně zmínila, že je žalovaná povinna ve všech případech vážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince. Dle žalobkyně je přitom její zajištění nadbytečné, neboť s návratem do Chorvatska souhlasí. Dříve se žalobkyně domnívala, že může po Evropské unii volně cestovat. Žalobkyně též uvedla, že má finanční prostředky na vycestování celé její rodiny zpět do Chorvatska.
3. Žalobkyně poté namítla nepřiměřenost délky trvání zajištění, resp. prodloužení zajištění, a absenci jejího odpovídajícího odůvodnění v napadeném rozhodnutí. Konstatovala, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí všeobecné a nezabývá se konkrétní situací žalobkyně, přičemž žalovaná nedostala povinnosti předběžného zjišťování existence překážek, systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Přitom závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise. Současně žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku žalobě proti napadenému rozhodnutí ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí, neboť měla za to, že napadené rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě jej odůvodnila.
5. Úvodem vlastního vyjádření žalovaná stručně popsala dosavadní průběh věci, přičemž konstatovala, že k zajištění žalobkyně přistoupila za účelem jejího předání do státu odpovědného za konečné posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, protože v daném případě žalobkyně naplňuje veškeré předpoklady pro zajištění a následnou realizaci předání. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně vstoupila a pobývala na území neoprávněně, čímž byla naplněna jedna ze stěžejních podmínek zajištění, neboť žalobkyně nedisponuje žádným oprávněním k pobytu a pobývá na území České republiky v rozporu nejen se zákonem o pobytu cizinců, ale také v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806/EU ze dne 14. 11. 2018 a Schengenským hraničním kodexem tak, jak bylo odůvodněno už v napadeném rozhodnutí. Shoda otisků prstů v systému EURODAC pak dle žalované najisto prokázala, že žalobkyně podala na území Chorvatska žádost o azyl. Žalobkyně tedy jednoznačně spadá do působnosti nařízení č. 604/2013. Žalovaná poté dne 12. 5. 2025 obdržela oznámení o tom, že Chorvatsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

souhlas s přijetím žalobkyně zpět na své území. Žalovaná zároveň doplnila, že je jí z vlastní úřední činnosti a komunikace s dublinským střediskem známo, že realizace předání cizinců do Chorvatska v rámci tzv. dublinského řízení je reálná a možná.

6. Žalovaná dále připomněla, že žalobkyně dosud zjevně nerespektovala platné právní předpisy upravující vstup a pobyt občanů třetích zemí v Evropské unii, jakož i ignorovala pravidla azylového systému Evropské unie. Žalovaná k tomu zrekapitulovala, že žalobkyně vědomě nesetrvávala do konečného posouzení její žádosti o azyl v Chorvatsku, ale neoprávněně cestovala přes další státy Evropské unie, přičemž se dne 26. 4. 2025 pokusila vstoupit na území Německa – vstup jí byl však německými státními orgány odepřen. Opatření přijaté ve věci tak žalovaná považovala za nezbytné a přiměřené sledovanému účelu a situaci žalobkyně. Dle žalované přitom bylo u žalobkyně shledáno vážné nebezpečí útěku, neboť ta pobývala na území České republiky neoprávněně, má být předána do Chorvatska, tedy do státu, který přímo nesousedí s Českou republikou a žalobkyně nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat. V podrobnostech pak žalovaná odkázala odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalované zároveň nebylo možné spoléhat na tvrzení, že žalobkyně po propuštění odcestuje do Chorvatska, neboť bylo její cílovou zemí zjevně toliko Německo. Před zajištěním žalobkyně se žalovaná zabývala i možností užití mírnějších opatření, nicméně dospěla k závěru, že vzhledem k již dříve popsáním okolnostem případu a seznatelnému úmyslu žalobkyně nebylo možno její tvrzení považovat za záruky skýtající jistotu, že by se i s rodinou neskrývala před výkonem rozhodnutí o přemístění.

Posouzení věci soudem

7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažoval nařízení ústního jednání za nezbytné.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
9. Na tomto místě soud předeseílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Dle odst. 7 téhož ustanovení dále platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

11. V logice uplatněné žalobní argumentace se soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala obecně v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouze obecné úvahy – resp. nezabývá se konkrétní situací žalobkyně a délkou trvání jejího zajištění.
12. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.
13. V kontextu projednávané věci je pak příležitým poukázat i na závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, že „rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody (...), které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 6 Azs 157/2018-27, nebo ze dne 16. 8. 2022, č. j. 4 Azs 84/2022-29). Rozhodnutí o prodloužení zajištění je tudíž třeba přezkoumávat ve vazbě na rozhodnutí o zajištění a posoudit, zda se zaměřilo především na aktualizaci skutkových okolností a potřebu prodloužení zajištění (srov. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 2 Azs 82/2017-25, a ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Azs 81/2017-28).

14. Vycházejí z dříve popsaného je tedy v řešeném případě třeba uvést, že je z napadeného rozhodnutí naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaná ve vztahu k jí vyhlášenému výroku vycházela a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěla. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v posuzované věci dle názoru soudu dostala, neboť srozumitelně popsala jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena. V napadeném rozhodnutí totiž žalovaná nejprve přehledně a komplexně zrekapitulovala důvody vedoucí k prvotnímu zajištění žalobkyně, přičemž upozornila i na relevantní právní úpravu. Následně žalovaná popsala naplnění zákonných důvodů pro prodloužení zajištění žalobkyně a vyložila též rozhodné skutečnosti stran prodloužení doby trvání zajištění a její přiměřenosti. Žalovaná také poukázala na možnost předání žalobkyně v rámci tzv. dublinského řízení do Chorvatska jako státu příslušného k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, jak bylo už obsáhle vypořádáno v rámci prvotního rozhodnutí o zajištění žalobkyně, v němž se žalovaná explicitně zabývala i možnými překážkami předání žalobkyně do Chorvatska ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, přičemž popsala svá zjištění ohledně chorvatského azylového systému a uplatňování státní moci v Chorvatsku. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí konstatovala, že ode dne zajištění žalobkyně v jejím případě nenastaly žádné nové skutečnosti a ani sama žalobkyně žalované nedoložila žádné (nové) podklady, které by mohly ovlivnit rozhodnutí ve věci. Žalovaná se tak odpovídajícím způsobem vyjádřila i k nemožnosti využít v případě žalobkyně mírnější donucovací opatření – resp. zvláštní opatření za účelem jejího vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců.
15. S ohledem na výše uvedené tudíž soud dospěl k závěru, že žalovaná napadené rozhodnutí neodůvodnila toliko obecnými úvahami, jak povšechně namítla žalobkyně, ale zabývala se právě konkrétní situací žalobkyně a jednotlivými relevantními zjištěními učiněnými v řešeném případě. Soud tedy v této části posuzovaného případu uzavřel, že bylo napadené rozhodnutí odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto jej shledal přezkoumatelným.
16. Soud se poté zabýval značně obecným tvrzením žalobkyně, že žalovaná byla v posuzovaném případě před prodloužením zajištění její osoby povinna zvážit možnost aplikace mírnějších opatření. K tomu žalobkyně poukázala také na to, že již před žalovanou měla uvést, že má finanční prostředky potřebné k pokrytí nákladů na vycestování celé její rodiny zpět do Chorvatska (pozn. soudu – toto povšechné tvrzení žalobkyně uvedla už v rámci žaloby podané proti prvotnímu rozhodnutí o jejím zajištění). Žalobkyně zároveň namítla nepřiměřenost prodloužení doby trvání zajištění a absenci jejího odpovídajícího odůvodnění v napadeném rozhodnutí.
17. K otázce prodloužení doby trvání zajištění soud nejprve uvádí, že tato byla v případě žalobkyně stanovena na dobu 24 dnů od uplynutí doby trvání zajištění určené rozhodnutím žalované o prvotním zajištění žalobkyně ze dne 28. 4. 2025. Žalovaná při stanovení prodloužení doby trvání zajištění předně poukázala na rozhodné okolnosti řešeného případu, které byly obsáhle popsány a vyhodnoceny již v prvotním rozhodnutí o zajištění žalobkyně – týkající se neoprávněného vstupu a pobytu žalobkyně na území České republiky (resp. i Evropské unie) a její žádosti o mezinárodní ochranu podané v Chorvatsku. V rámci samotného prodloužení doby trvání zajištění pak žalovaná zohlednila okolnosti plynoucí ze správního spisu – tj. učiněná zjištění k osobě žalobkyně, dále předpokládanou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

délku průběhu tzv. dublinského řízení v této věci, a to s přihlédnutím k už provedeným konkrétním úkonům stran předání žalobkyně do Chorvatska, přičemž konstatovala, že je realizace jejího předání na základě zjištěných skutečností reálná v rámci předmětné prodloužené doby zajištění. V tomto ohledu upozornila také na fakt, že v dané fázi procesu přemístění lze v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013 stanovit dobu trvání zajištění maximálně na 6 týdnů od akceptace ze strany dotčeného státu.

18. K tomu soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, podle kterého „[z] čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodloužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. (...) Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu ani možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí šestitýdenní lhůty pro realizaci přemístění.“ Uvedená maximální zákonná doba tak byla žalovanou v dané fázi průběhu dublinského řízení se žalobkyní seznatelně respektována a žalovaná současně zcela srozumitelně a odpovídajícím způsobem (tj. na základě faktů podávajících se ze správního spisu) vysvětlila, proč bylo třeba volit právě tuto dobu (viz str. 2 až 3 odůvodnění napadených rozhodnutí). Pro úplnost soud v tomto kontextu konstatuje, že se ze spisové dokumentace podává, že dne 8. 5. 2025 Chorvatsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo Ministerstvu vnitra souhlas s přijetím žalobkyně.
19. Žalovaná zároveň vycházela ze skutečnosti, že žalobkyně nedisponovala platným oprávněním k pobytu na území, přičemž uvažila i nad konkrétními kroky v rámci dublinského řízení, které bude nutno učinit k realizaci předání žalobkyně do Chorvatska. V napadeném rozhodnutí tedy byla dle soudu práva žalobkyně dostatečně šetřena. Prodloužená doba zajištění tudíž v kontextu projednávané věci dle soudu odpovídá požadavku na to, že musí být vždy co nejkratší, odpovídat efektivní práci žalované s transferem zajištěné žalobkyně, jakož i její individuální situaci.
20. Soud v řešení případě dále shledal, že žalovaná odpovídajícím způsobem zvážila také varianty zvláštních opatření za účelem vycestování žalobkyně z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců) a přistoupila k posuzovanému prodloužení doby zajištění jako k poslední možnosti poté, co se jakákoliv jiná alternativa ukázala pro tento případ nepoužitelná. Soud tedy ve shodě se žalovanou vyhodnotil, že v případě žalobkyně uložení žádného ze zvláštních opatření nepřipadalo v úvahu, neboť by uložení některého z těchto zvláštních opatření naopak s největší pravděpodobností vedlo ke zmaření realizace předání žalobkyně do Chorvatska. Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí srozumitelně vyložila (viz str. 2 až 5), že ode dne zajištění žalobkyně v jejím případě nenastaly žádné nové skutečnosti a ani sama žalobkyně žalované nedoložila žádné (nové) podklady, které by mohly ovlivnit rozhodnutí ve věci samé. Za nezměněných skutkových okolností tedy žalovaná uzavřela, že jsou zde důvody pro trvání zajištění shodné, jako byly důvody obsáhle popsány už v prvním rozhodnutí o zajištění žalobkyně, a proto na ně postačovalo v odůvodnění napadeného rozhodnutí v podrobnostech odkázat. V tomto kontextu pak z obsahu napadeného rozhodnutí ve spojení s prvotním rozhodnutím o zajištění žalobkyně a s obsahem spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nedisponuje jakýmkoliv platným oprávněním k pobytu na území Evropské unie – tj. nemá možnost se zákonným způsobem sama na území Chorvatska vrátit (nadto je zjevným cílem její cesty právě Německo). Žalobkyně též nemá v úmyslu zdržovat se na území České republiky, nemá zde jakékoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vazby a ani možnost pobytu, přičemž tak policii (žalované) neoznámila adresu místa pobytu v České republice za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobkyně rovněž nemá ani dostatek finančních prostředků pro složení finanční záruky. Z pobytové historie žalobkyně na území států Evropské unie je též zjevné, že tato nerespektovala povinnost setrvat na území Chorvatska do skončení jejího azylového řízení, a namísto toho svévolně vycestovala s úmyslem dostat se do Německa. Žalovaná tedy v rámci napadeného rozhodnutí dle soudu dospěla k odůvodněnému závěru, že v daném případě nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření a přistoupila k zajištění žalobkyně v souladu se zákonem.

21. Jestliže žalobkyně v tomto kontextu v podané žalobě proti napadenému rozhodnutí o prodloužení doby jejího zajištění toliko bez bližší specifikace (opětovně) zmínila, že má finanční prostředky potřebné k pokrytí nákladů na vycestování celé její rodiny zpět do Chorvatska, pak tomuto prostému tvrzení soud nepřisvědčil, neboť se naprosto mýlí se skutečnostmi zřejmými z obsahu správního spisu. Z úředního záznamu o podání vysvětlení žalobkyně ve věci ze dne 27. 4. 2025 je totiž jasné, že se jedná o studentku, která vycestovala ze svého domovského státu – Ruské federace se svými rodinnými příslušníky v úmyslu dostat se do Německa, přičemž v podrobnostech žalobkyně odkázala na tvrzení uvedená jejím bratrem S. M., nar. XX. Ten přitom ke svým finančním poměrům dne 27. 4. 2025 před žalovanou výslovně uvedl, že má pouze „*finanční prostředky na cestu zpět do Chorvatska, ale peníze na složení finanční záruky nemá*“. K tomu je nutno zdůraznit i fakt, že se ze seznamu dočasně zadržených dokladů, věcí a finančních prostředků v rámci zajištění žalobkyně ze dne 27. 4. 2025 nepochybně podává, že u ní nebyly nalezeny žádné finanční prostředky (hotovost a mince), jakož ani platební karty. Dle obsahu správního spisu přitom ve věci nevyvstaly žádné okolnosti, které by finanční situaci žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí jakkoliv (relevantně) měnily. Na základě těchto okolností se tudíž soud plně ztotožnil s hodnocením žalované ve věci i stran závěru o tom, že žalobkyně nemá dostatek finančních prostředků pro složení finanční záruky.
22. Za dané situace proto soud obecnou žalobní argumentaci týkající se možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobkyně nepovažoval za opodstatněnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 7 Azs 4/2020-59). Případným je též doplnit, že sama žalobkyně svým dosavadním jednáním a nelegálním pohybem v schengenském prostoru vyvolala zcela reálnou obavu, že se bez zajištění před svým předáním nebude na území České republiky zdržovat, ale odcestuje do Německa. Soudu pak ve věci ani není jasné, jak by si vlastně žalobkyně v praxi uplatnění zvláštních opatření představovala (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46, nebo ze dne 6. 4. 2023, č. j. 3 Azs 422/2021-47).
23. V podané žalobě bylo také povšechným způsobem namítnuto, že se žalovaná nezabývala možnostmi realizace transferu žalobkyně a že byl nedostatečně hodnocen azylový systém Chorvatska.
24. K tomu soud považuje za nutné předně poukázat na obsah podání vysvětlení žalobkyně a jejího bratra ze dne 27. 4. 2025, z nichž nevyplývá jakákoliv okolnost, která by žalobkyni bránila v předání zpět do Chorvatska. Jinými slovy, žalobkyni na území Chorvatska zjevně nic nehrozí. Žádné relevantní negativní zkušenosti s azylovým řízením v Chorvatsku totiž žalobkyně ani její bratr konkrétně nesdělili. Nadto je uplatněná žalobní argumentace v tomto ohledu zásadně nekonzistentní (resp. protichůdná), jelikož žalobkyně na jedné straně výslovně uvedla, že souhlasí se svým návratem do Chorvatska, avšak na druhé straně namítla hrubé systémové nedostatky chorvatského azylového řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. Soud pak v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně vyjádřil k míře, v jaké se žalovaná musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Stěžejním je rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v němž bylo uvedeno, že *„[r]ozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl.“* Rozšířený senát rovněž připomněl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10), přičemž s ohledem na tuto zásadu má žalovaná povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sama k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti (srov. např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, či ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19).
26. Stručně lze tedy podmínky vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, za jejichž naplnění se žalovaná nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně otázkou existence systémových nedostatků zabývat, shrnout následovně: a) neuplatnění námítky systémových nedostatků v řízení před žalovanou, b) žalovaná poté, co se touto otázkou zabývala, dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům v příslušném členském státu nedochází, a c) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
27. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je tak žalovaná povinna zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývají z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovanými cizinci. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému *a priori* vyloučené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22). Možno též připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, ze kterého se podává, že *„[p]ři výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. (...) Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu. (...) Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec*

nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87).“

28. Soud poté v řešeném případě konstatuje, že z rozhodovací praxe správních soudů, z úřední činnosti, ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Chorvatsku docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň relevantním pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013. S ohledem na zjištěné okolnosti nelze ani dovodit, že by žalobkyni předáním do tohoto státu Evropské unie hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, nebo že by její žádost o mezinárodní ochranu byla v tomto státě posuzována v rozporu se zásadami azylového práva. Chorvatsko patří mezi demokratické země Evropské unie s fungujícím právním systémem, dodržuje odpovídající standard ochrany lidských práv a je obecně považováno za bezpečnou zemi. Jak se přitom v tomto kontextu podává z napadeného rozhodnutí ve spojení s prvotním rozhodnutím o zajištění žalobkyně a s obsahem spisové dokumentace, Chorvatsko je státem Evropské unie, který dodržuje lidská práva a je schopen jejich dodržování zajistit, přičemž také umožňuje činnost nezávislým subjektům právě na tato práva dohlížet (viz informace Ministerstva vnitra o azylovém systému Chorvatska ze dne 24. 9. 2024). Česká republika pak dle žalované standardně zahajuje a vede dublinská řízení o předání žadatelů o mezinárodní ochranu podanou v Chorvatsku, a tato předání také realizuje. Žalovaná tedy neshledala důvody, na základě kterých by se mohla alespoň domnívat, že v případě Chorvatska dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Ani podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku nebylo možno považovat za rozporné s čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva totiž nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by aktuálně deklarovalo systematické nedostatky ve věci mezinárodní ochrany či přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku. Stejně tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko o tom, aby se státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska. Na základě zohlednění všech nadepsaných skutečností tudíž žalovaná v napadeném rozhodnutí srozumitelně uzavřela, že předání žalobkyně je reálné, a to v rámci prodloužené doby zajištění (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 3 Azs 232/2024-61).
29. Dle názoru soudu se tak žalovaná otázkou možné existence systémových nedostatků v Chorvatsku, resp. možností realizace transferu žalobkyně do tohoto státu, v napadeném rozhodnutí zabývala zcela přezkoumatelně a způsobem odpovídajícím výše popsaným judikатурním požadavkům (s odkazem na čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013), přičemž v rámci daného hodnocení též nepochybně uvažila (refleктоvala) konkrétní situaci žalobkyně. Ostatně žalobkyni v Chorvatsku zjevně bylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu zcela bez obtíží a azylové řízení v její věci seznatelně probíhalo (viz lustrace v systému EUODAC).
30. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dle hodnocení soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaná individuální situaci žalobkyně řádně zabývala a její případ posuzovala ve světle všech tvrzených i zjištěných okolností. Přehledně uvedla skutkové závěry, ke kterým dospěla, jakož i právní posouzení projednávané věci, a to ve všech relevantních aspektech. Zmínila též úvahy, kterými se řídila, přičemž soud napadené rozhodnutí vyhodnotil jako srozumitelné a splňující kritéria přezkoumatelnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. Vzhledem k veškerým dříve uvedeným skutečnostem tak soud v řešeném případě neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto předmětnou žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
32. Soud tedy již nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku podané žalobě, neboť ve věci samé rozhodl ve lhůtě stanovené v § 73 odst. 4 s. ř. s., a rozhodnutí o tomto návrhu tak zcela pozbylo smyslu.
33. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, přičemž ta ani jejich náhradu nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 17. června 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.